

18. PROSINCE 2016

VÁNOČNÍ VYDÁNÍ

ČÍSLO 136

Nejste unaveni?

... a myslím to vážně. Unaveni ze všech povinností, úkolů, stresů, pozvání a nabídek. Stejně jako z nemoci či opuštěnosti a samoty. Pocit hluboké únavy známe všichni. A právě do této unavené nálady zazáří vánoce. Okamžik, v němž do lidské reality vstupuje Bůh. Stává se blízkým, uchopitelným. Křesťanské vánoce se liší od vánočních komerčních. Navenek i my kupujeme dárky, vaříme večeře a slavíme u stromečku. Ale prožít „plné“ vánoce lze jedině, když Ježíš vstoupí do našeho světa. Nemyslím jen na svět obecně. Ale do mého světa, do mé únavy, samoty, pádů... Radost vánočních dní lze naplno zažít právě když Kristus smí vstoupit do našeho příběhu. Když nabídka na zachranu není vyhozena s uschlým stromkem hned po svátcích.

Ježíš nepatří do vitríny mezi poklady ze skla a porcelánu. Přichází, je živý, plný života. Podává nám ruku a říká: „Dnes musím být v tvém domě.“ A Zacheus ho s radostí přijímá. Vždyť „dnes přišla spása do tohoto domu“ (srov. Lk 19,5–9). Do našeho, mého domu! Požehnané Vánoce.

P. Michal

Dobře zamknuté dárky

Moje babička byla mladá, plná legrace a zábavy. Nikým a ničím se nedala svazo-

vat. Místo oběda jsme si spolu četly, pak jsme se vydaly do cukrárny a poté většinou už za tmy za předky na hřbitov. Všichni naši sousedé babičku milovali a záviděli, že ji máme doma. Ale její obě dcery – zodpovědné a věcné – šlely!

A tak jednou před Vánocemi, zahrada nádherně zasněžená, venku ticho, jen hvězdy zářily, slepice spočítané tiskly se k sobě v kurníku, to ráno na Štědrý den moje maminka zavelela, že je nejvyšší čas začít balit dárky. A vůbec, v tomhle tempu nemůžeme stihnout prakticky nic, dodala a důrazně se zahleděla na babičku. Babička postávala ve slušivém župánu v rohu jídelny a myslela na krásný film, který včera shlédla v kině. Časem nabrala tempo i babička, ale vypadala velmi nejistě, opakovaně procházela kapsy všech kabátů a zdálo se mně, že něco zásadního hledá. I ukázalo se, že nemůže najít klíč od zasklené verandy, kam postupně ukládala celé léto dárky pro rodinu. No tak, mami, vzpomeň si, stále ještě s dobrou náladou ji nabádaly dcery. Někde to bude. Kdy jsi tam naposledy byla? Kam jsi potom šla, zkus si vzpomenout, snažila se moje maminka neztratit nervy. No tak podívejte, zamyslel se strýček, nebude cukroví ani dárky – jsou horší věci, například zatím nikdo z nás třeba neonemocněl, že. Klíč prostě nebyl. Zmizel. Rodina tedy

rozhodla, že se zavolá zámečník. Ale jako naschvál, zámečníci také nebyli k nalezení. Až na jednoho starého pána ze zasněžené opuštěné vsi. Dojel k nám za tmy, mokrý a zkřehlý. Vysvobodil dárky i cukroví a babička se ho zeptala, kde bude slavit Vánoce. Zesmutněl a tiše hlesl, že je sám, manželka mu před měsícem zemřela. Všechny obešel mráz. A tak zůstanete s námi, rozhodla šťastně babička a směle dodala, vidíte, ještě že jsem ten klíč ztratila!

Narození Krista se u nás vždy krásně slavilo, tajemně a vroucně. A tenkrát bylo všechno ještě mnohem krásnější...

Jana B. Klepková

Adventní „misijní koláč“ pro podporu vzdělávání ve Středoafričské republice

V neděli 4. prosince bylo po mši v předšálí a v šatně našeho kostela neobvykle živo: konal se další z „misijních koláčů“, organizovaných naším společenstvím. Tentokrát byl výtěžek určen na podporu programu „Škola hrou v SAR“, uskutečňovaného malou neziskovou organizací SIRIRI ve spolupráci s karmelitánskými misionáři.

Výsledek prodeje překonal mnohá očekávání: za všechny dobroty (včetně vydraženého dortu věnovaného cukrárnou) se utrhlo 13 915 Kč, stánek s tričky a hračkami měl nakonec v kasičce 10 350 Kč. To je celkem 24 265 Kč!

Paní Ludmila Böhmová, koordinátorka projektu, nám v reakci na zprávu o úspěchu akce napsala: Vy jste skvělí, děkujeme! Jakmile to půjde, tak těm, pro které to

děláte, o vás řekneme. Jednou jeden mladý Středoafričan udiveně reagoval na naše podobné vyprávění: „Když vidím, že někdo neznámý kdesi v Evropě 5 000 km daleko od nás, koho nikdy nevidím, je ochoten se pro nás angažovat, chci to samé jednou dělat taky zas pro někoho jiného.“

Alena Zavadilová

Svatovojtěšský ples v novém

Druhá dekáda našich Svatovojtěšských plesů se pomalu naplňuje, a tak v sobotu 25. února 2017 se budeme již po osmnácté radovat z tance a krásného společenství. Řádku let náš ples pořádáme společně se sborem Českobratrské církve evangelické v Bubenči. Po celkem nepochopitelném zrušení pronájmů Sálu kardinála Berana v roce 2015, jsme letošní ples přenesli do sálu Domovina v Holešovicích. Tamější pronájem je však na hranicích finančních možností „normálního“ farního společenství. A nervy, jestli se nám podaří prodat dost lístků na to, abychom do plesu nakonec nemuseli investovat ze svého, bych nepřál nikomu z vás. Když to shrneme suma sumárum, pak nesmělý dotaz z farní rady u sv. Antonína, jestli bychom nechtěli pořádat ples společně s jejich společenstvím, přišel jako na zavolanou. Slovo dalo slovo, proběhlo pár schůzek a nyní vám tedy s radostí sdělujeme, že příští ples bude křesťanský na třetí. Předprodej lístků začal, takže neváhejte a zajistěte si je včas u obvyklých prodejců – Katky Kufové, Víta Grece a Míly Nováka. A nezapomeňte pozvat svoje přátele.

Vít Grec

Pozvání k bezva službě

Přede mší svatou vybírám vždy dva z vás, kteří při mši přinesou obětní dary k oltáři. Snažím se, aby dary nesli ti, kteří si požádali o sloužení mše svaté. Ale ne vždy dotyčného objevím, ne vždy je tato služba takto obsazena.

Při mši svaté se v duchu přidáváme k těm dvěma vybraným, kteří nesou hostie a víno k oltáři. Považuji to za obrovský dar, protože můžeme doslova „dotáhnout“ k proměnění vše, co neseme v sobě. Ale jsme lidé, kteří potřebují občas velmi názorně prožít nějakou situaci, aby z ní mohli pak čerpat i dál.

Já jsem byla požádána poprvé, abych přinesla obětní dary k oltáři, před mnoha lety, ještě jako svobodná, v kostele sv. Ignáce. Jelikož jsem chodila na mši svatou často, velmi často jsem i přinášela obětní dary. Nejdříve to bylo velmi nepříjemné – projít zepředu kostela doprostřed, vzít ze stolečku příslušné dary a středem kostela jít dopředu.

Ale pak jsem si uvědomila, že takhle mám možnost prožít na vlastní kůži to, že tam dopředu nesu sebe se vším, co jsem, se vším, co jsem kdy udělala i neudělala, s radostmi i starostmi. Zvykla jsem si na to. Bylo to bezva. Pak jsem mnoho let k této službě přišla velmi zřídka. Až u sv. Vojtěcha jsem se nabídla, že budu pomáhat s tím, aby vždycky bylo zajištěné, že někdo dary přinese.

Možná jsou mezi vámi ti, kteří by také rádi velmi viditelně pro sebe donesli své starosti i radosti k proměnění a já jsem je

ještě nikdy neoslovila. Proto vás chci pozvat a vyzvat, abyste mě kontaktovali, pokud budete chtít přinést obětní dary při mši svaté. Je to fakt bezva služba.

Blanka Sedláčková

Cesta domů děkuje

V neděli 11. 12. po mši svaté proběhl již druhý „benefiční prodej“ pro domácí hospic Cesta domů. S Pavlou jsme zaujaly strategičtější polohu u šaten, kde bylo více místa pro rozložení knížek, pohledů, diářů a dalších hezkých produktů z nakladatelství Cesty domů – a také více místa pro vás, kdo jste se rozhodli přispět. Moc děkujeme všem zúčastněným – dávali jste peněžitě dary, nakupovali jste a platili mnohdy více, než produkty stály. Na Cestu domů jste letos přispěli báječných 13 370 Kč! Do prodeje se s námi tentokrát neplánovaně zapojil i jeden z našich olympioniků (moderní pětibojař Jan Kuf, pozn. red.), původně angažovaný pouze jako nosič krabic.

Ještě jednou díky všem a dá-li Bůh, příští rok si to zase zopakujeme.

Pavla Hroudová a Kateřina Kufová

Postel, hospoda, kostel

... tři zdánlivě příliš nesouvisející podstatná jména – a přiznejme si, že jako název knihy na první pohled ne zcela srozumitelná. Že by provokace? Ne tak docela. Víme, že zachumlat se do peřin, zvláště v tomhle ročním období, je víc než příjemné. Navíc je to náš průvodce celým životem – od samého začátku až do konce. Hospoda je zase místo dosti vhodné pro komunikaci, protože ani

jedna ze zúčastněných stran nemá výhodu „domácího hřiště“ – tudíž docela spravedlivé. No a bez kostela prostě být také nemůžeme. Takže vlastně žádný problém či disproporce, nic, co by rušilo. Zhruba takto název knihy rozhovorů s Markétou Zahradníkovou vysvětluje poptávaný Zbigniev Czendlik. Kniha živá, dobře čtivá a rozhodně ne povrchní. V letošním roce ji vydalo nakladatelství Argo. Nenechte si ji ujít, je určena „pro ty, co umí číst srdcem“ – může patřit k vánoční pohodě, kterou tímto přeji všem.

Irena Brožová

Pěší putování do Jeruzaléma

Ráda bych zde několika větami popsala můj zážitek z podzimu, který je ale tak silný, že to bude velmi a velmi těžké ho nějak do vět a slov vtěsnat.

Po delším váhání a různých změnách v plánech jsme se rozhodli (já a můj muž), že se vydáme na pěší putování po Izraeli, organizované CK Křížek. Odjížděla jsem se směsicí zvědavosti a trochu i obav, jak vše zvládneme. Neměla jsem v plánu na té pouti nějak radikálně měnit svůj život, nic moc jsem vlastně neočekávala, chtěla jsem zůstat otevřená tomu, co přijde. Od prvních chvil – ranní mše na Bílé hoře (všude byl sníh a mráz a pak za pár hodin v Izraeli slunce a teplo) do posledních chvil loučení na letišti v Praze – jsem ale pocítovala jistou závrať z toho, že je mi dopřáno takto putovat po Svaté Zemi. I přes to (nebo právě proto, to nevím), že jsem nic zvláštního neočekávala, jsem už během pouti, a hlav-

ně po návratu, cítila, že jsem byla obrovsky obdarována.

Pětidenní putování napřed zalesněnou krajinou a pak pouští, kdy jsme každý den zahajovali mší a nechali se provázet biblickými texty, pečlivě vybranými naší skvělou průvodkyní Pavlou Editou, bylo završeno pěším příchodem do podvečerního Jeruzaléma údolím potoku Cedron, modlitbou v Getsemanské zahradě a po projití Křížové cesty nakonec naším vstupem do Chrámu Božího hrobu uprostřed Jeruzaléma.

Naše duchovní prožitky (pro mne snad největší byl při mlčenlivé chůzi v Judské poušti s pohledem na Jeruzalém před námi, vysoko v horách...) byly umocněny tím, že se z naší 27členné, velmi různorodé, skupiny vytvořilo skvělé společenství, které v úplné pohodě a klidu zvládalo i občasné problémy, které se vyskytují při každém cestování.

Myslím, že všichni jsme mohli vidět a zažít velké a úžasné věci, které učinil Pán, dotýkali jsme se jich nohama, rukama a hlavně srdcem, a v přemýšlení o nich jsme zůstávali v úžasu nad tím, že On jde s námi, že je uprostřed nás...

Po návratu jsem se dozvěděla, že na dalším pěším putování do Jeruzaléma (v únoru 2017), organizovaném CK Křížek, bude doprovázejícím náš svatovojtěšský duchovní P. Michal Němeček. A tak bych tímto ráda povzbudila všechny spolufarníky, kteří možná o této cestě někdy uvažovali, ať se na ní vydají třeba právě v únoru 2017.

Pavla Hroudová

Všem čtenářům přejeme požehnané a milostiplné prožití Vánoc. Těšíme se na vaše nápady, podněty a na vaši přízeň v příštím roce.

Vaše redakce

Advent a Vánoce 2016 u svatého Vojtěcha

21. prosince		9.30	setkání maminek s dětmi
24. prosince	Vánoční vigilie	16.00	bohoslužba slova
24. prosince		24.00	půlnoční mše svatá
25. prosince	Slavnost Narození Páně	9.30	mše svatá
26. prosince	Svátek svatého Štěpána	9.30	mše svatá
31. prosince	Poděkování a prosba o Boží pomoc	23.00	mše svatá
1. ledna	Slavnost Matky Boží Panny Marie	9.30	mše svatá
6. ledna	Slavnost Zjevení Páně	17.30	mše svatá
8. ledna	Svátek Křtu Páně	9.30	mše svatá
	končí vánoční doba		

Příležitost ke svátosti smíření

pondělí 19. prosince	18.00	dospělí
středa 21. prosince	18.00	dospělí
sobota 24. prosince	9.00	dospělí (do 11.00)

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.
REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Katka Kuřová, Irena Brožová, Tomáš Zavadil, Jáchym Vopařil
Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.
Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 3 Kč.